

איך קנגורו קיבל כיס

אגדת ילידי אוסטרליה

"גדי, איפה אתה?" קראה אמא קנגורו וחיפשה את בנה "בוא הנה מיד." היא הביטה סביב אך לא ראתה את גדי שלה.

"לצעיר זה יש יותר מדי מרץ" חשבה לעצמה "הוא תמיד קופץ לאן שהוא. היא הסתירה את עיניה מקרני השמש וחיפשה אותו שוב.

"הנה אני" נשמע קול מרוגש מאחוריה.

"אאא!" קראה אמא קנגורו. היא קפצה מטר מעל האדמה וירדה במכה חזקה "גדי הבהלת אותי!" אמרה.

"אני מצטער, אמא" אמר גדי.

"מילא" ענתה וליטפה את ראשו "אבל אתה לא צריך לקפוץ כך לבדך. זה יכול להיות מסוכן."

"אבל אמא, יש כל כך הרבה דברים מעניינים

ומשעמם לי לעמוד כאן במקום ורק לאכול דשא."

"דשא הוא בריא בשבילך" אמרה אמא קנגורו

"עכשיו תתנהג יפה ואל תקפוץ מכאן יותר."

היא הורידה את ראשה ונגסה בעשב מתוק, אך

כשהרימה אותה גדי נעלם שוב. היא נאנחה

והתחילה לחפש אותו. לא רחוק ראתה שיח

מתנועע. "אא, הנה גדי שלי" אמרה וקפצה לתוך

השיח אבל שם עלתה רק על וומבט זקן ושמן.

"אוך! תסתכלי לאן שאת הולכת" ילל הוומבט.

"אני מצטערת" אמרה אמא קנגורו "לא התכוונתי

לדרוך עליך."

"אתם, היצורים הגדולים לא חושבים כלל עלינו, בני

רגליים קצרות, קרובים יותר לאדמה" נהם הוומבט

"עכשיו, כשאת כאן, תעזרי לי למצוא קצת עשב

טעים יותר, כי אני רואה בקושי."

"הייתי עושה זאת ברצון, אבל אני מחפשת את בני

גדי" אמרה אמא קנגורו.

"כך, כמעט ודרסת אותי לגמרי ועכשיו את אפילו

לא מוכנה לעזור למצוא קצת מזון" התלונן הוומבט.

"אז אעזור לך" אמרה אמא קנגורו "תפוס את הזנב

שלי ונלך לחפש עשב טוב."

אבל כשאמא קנגורו קפצה עם הוומבט האוחז

בזנבה, הופיע גדי בקפיצות גדולות ועלה ישר על הוומבט הזקן.

"מה זה היה?" ילל הוומבט.

"זה היה בני גדי" אמרה אמא קנגורו "גדי, חזור הנה!"

"צעירים! בלי כל התחשבות לזקנים" נהם הוומבט. גדי המשיך לקפוץ.

הוומבט נתקל בחור באדמה "עצרי, אני צריך לנוח" התלונן.

בזמן שהוומבט נח אמא קנגורו הביטה סביב. היא דאגה לגדי אבל לא רצתה לעזוב את הוומבט הזקן וכמעט עיוור. היה מסוכן מדי בשביל מי שלא יכול לראות וטוב.

"עכשיו אני צמא" התלונן הוומבט "קחי אותי למים." "טוב" אמרה אמא קנגורו וחשבה לעצמה "אני מקווה שלגדי שלי לא קרה דבר."

הם הלכו בכוון בור מים. הוומבט הזקן אחז בזנבה של אמא קנגורו והתלונן כל הזמן. וכשהגיעו לבור המים ראו שם את גדי, ישן בצל עץ הגומי. אמא קנגורו דלגה אליו.

"את משאירה אותי כך, עומד לבדי ולא יכול לראות כלום" ילל הוומבט.

ואז ראתה אמא קנגורו כמה אנשים שהלכו בכוון בור המים והחזיקו בחניתות בידיהם. "הם מחפשים חיות, לצוד אותן" הבינה.

"מהר! אנו צריכים להסתתר. ציידים באים. אחוז בזנבי!" קראה אמא קנגורו. הם מיהרו אל השיחים עם הוומבט מחזיק בזנבה וממשיך להתלונן. בתוך השיחים גדי נדבק חזק לפרוות חזה של אמו. "אני מפחד" הוא לחש.

"שש.. הכל יהיה בסדר" אמרה אמא קנגורו. כאשר הציידים עברו אמא קנגורו התחילה לחפש את הוומבט הזקן אך לא ראתה אותו. במקומו עמד אב כל היצורים. הוא הסביר לאמא קנגורו שהתחפש לוומבט וירד מהשמיים למצוא את הייצור האדיב ביותר בכל הארץ.

"ואת היא הייצור האדיב ביותר, אמא קנגורו. גם כשדאגת לבנך גדי, עדיין שמרת על הוומבט הזקן, המתלונן בלי הפסק." הוא לקח קליפה מעץ האקליפטוס ונתן לאמא קנגורו. "עכשיו אתן לך

פרס מיוחד. קשרי את הקליפה סביב בטנך." אמא קנגורו קשרה את הקליפה והיא הפכה לכיס שיש לקנגורו עד היום.

"יהיה לך עכשיו איפה לשמור את גדי, כשהוא מבוהל ומחפש איפה להסתתר."

גדי נכנס לכיס של אמא "זה נהדר. אולי אוכל להזמין הנה גם חברים?" שאל.

אמא קנגורו הודתה לאב כל היצורים. "זאת באמת מתנה נהדרת, אבל אני מרחמת על החיות שאין להן כיס כזה לילדיהן." אמרה.

"את באמת היצור האדיב ביותר" אמר אב כל היצורים.

והודות לאדיבותה של אמא קנגורו, לכל החיות מסוגה יש כיסים בהם הם מחזיקים את התינוקות ואת הצעירים שלהם.